

GLASUL MINORITĂȚILOR

LA VOIX DES MINORITÉS

DIE STIMME DER MINDERHEITEN

ANUL ANNÉE JAHRGANG	} XVI.	IANUARIE - FEBRUARIE JANVIER - FÉVRIER JÄNNER FEBER	1938.	NUMĂRUL NUMÉRO NUMMER	} 1-2
---------------------------	--------	---	-------	-----------------------------	-------

Proclamația

M. S. Regelui către popor.

Români,

Timp de 8 ani Mi-am închinat toate gândurile și toate eforturile Mele să cârmuesc Țara rezemându-Mă pe organizațiile politice constituite.

Din cauza cerinței de a dobândi un cât mai mare număr de voturi, propaganda făcută cu prilejul diferitelor alegeri a adus o nesfârșită neliniște și turburare în viața și sufletul poporului Meu.

Această turburare sufletească s'a dovedit adânc dăunătoare săpând chiar ființa Neamului.

România trebuie salvată și sunt hotărît să o fac mânat de singurul și veșnicul Meu gând:

Interesele permanente ale Patriei și neprecupețita ei întărire.

Voiu schimba deci această stare primejdioasă și voiu păși fără șovăială la o cât mai grabnică îndreptare a acestor stări.

Pentru aducerea la îndeplinire a acestui imperativ național, am alcătuit, sub președinția Patriarhului României, un Guvern de oameni de răspundere cari, mânați de cel mai desăvârșit patriotism, descătușați fiind de activitatea de partid, vor avea tot răgazul să-și închine toate gândurile și toată munca numai binelui obștesc.

Acest guvern, va despoliticianiza viața administrativă și gospodărească a Statului, va alcătui schimbările constituționale care să corespundă nevoilor noi ale țării și năzuințelor de astăzi a unei Români ce trebuie să se întărească.

M'am hotărît să pășesc pe această nouă cale cu toată energia și convingerea că este scăparea Patriei și o fac mânat de acel sentiment de dragoste fără margini pentru Țara Mea pe care am fost chemat să o cârmuesc și să o apăr prin grația lui Dumnezeu și Voința Națională.

Sunt convins că această poruncă a timpului de astăzi co-

respunde nu numai unei nevoi vădite, dar și năzuinței sufletești a tuturor iubitorilor de Neam ce doresc întărirea și propășirea Patriei.

În timpuri grele singurele mijloace eroice sunt acelea ce pot întări România și salvarea ei este suprema Noastră lege, pe care o Voiu urma fără ezitare.

Așa să Ne ajute Dumnezeu !

Trăiască România !

CAROL II

Starea de asediu.

Textul decretului apărut în „Monitorul Oficial“

Ediția specială a „Monitorului Oficial“ publică decretul următor :

CAROL al II-lea,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți de față și viitori, sănătate :

Având în vedere necesitatea superioară de a asigura liniștea publică și ordinea în Stat,

Am decretat și decretăm :

Art I. — Se introduce starea de asediu pe tot cuprinsul țării.

Art. II. — Toate puterile atribuite de legi și regulamente, în tot ce este referitor la menținerea ordinii publice și siguranța Statului, trec în totul în mâinile autorităților militare.

Atribuțiunile de poliție și siguranța generală a Statului, se vor exercita sub ordinele Ministerului de Interne.

Art. III. — Cad în competența instanțelor militare, crimele și delictele prevăzute în art. 184—231 ; 253—255 ; 258—262 ; 290 ; 294 ; 295—298 ; 308—340 ; 349—352 ; 359—373 ; 417—418 ; 494 ; 496—497 din codul penal Regele Carol al II-lea.

Art. IV. — Autoritățile militare au dreptul :

a) De a face perchezițiuni oriunde și oricând va cere trebuința, însă până la sesizarea autorităților militare, parchetele civile, judecătorii de instrucție, judecătorii de ocol și orice ofițer de poliție judecătorească, vor instrumenta chiar în afacerile care sunt de competența tribunalelor militare :

b) de a ordona depunerea armelor și munițiilor și de a proceda la căutarea și ridicarea lor ;

c) de a cenzura presa și orice publicațiune sau numai apariția unor anumite știri sau articole ;

d) de a opri sau disolva orice adunări, ori care ar fi numărul participanților și în ori ce loc s'ar întruni.

Art. V. — Călcarea ordonanțelor date în baza prezentului decret lege, de către autoritățile militare sau civile și aprobate de Consiliul de Miniștri, sau de Ministerul de Interne, se va pedepsi cu închisoare dela o lună la 2 ani.

Odată cu pedeapsa închisorii, judecata va putea pronunța și pedepsele complementare prevăzute de art. 25 din codul penal Regele Carol al II-lea.

Art. VI. — Starea de asediu prevăzută în prezentul decret, se va ridica când se va crede oportun.

Art. VII. — După ridicarea stării de asediu, tribunalele militare urmează a cerceta și soluționa crimele și delictele a căror urmărire le fusese încredințată.

Art. VIII. — Președintele Consiliului Nostru de Miniștri, Ministrul Internelor, al Apărării Naționale și al Justiției sunt însărcinați cu aducerea la îndeplinire a acestui decret.

Dat în București, la 11 Februarie 1938.

CAROL

Președintele Consiliului de Miniștri,
MIRON, Patriarhul României

Ministru de Interne,
ARMAND CĂLINESCU

Ministru de finanțe și ad-interim la justiție,
MIRCEA CĂNCICOV

Ministrul apărării naționale și ad-interim la aer și marină,
General de divizie I. ANTONESCU

Nr. 856

Constituțiune

CAROL al II-lea,

Prin grația lui Dumnezeu și
voința națională, Rege al Ro-
mâniei,

La toți de față și viitori, să-
nătate :

Decretăm :

Constituțiune

TITLUL I

Despre teritoriul României

Art. 1. — Regatul României
este un Stat Național, unitar și
indivizibil.

Art. 2. — Teritoriul României
este inalienabil.

Art. 3. — Teritoriul României
nu se poate coloniza cu popu-
lațiuni de seminție străină.

TITLUL II

*Despre datoriile și drepturile
românilor*

CAPITOLUL I

Despre datoriile Românilor

Art. 4. — Toți Românii, fără
deosebire de origine etnică și
credință religioasă, sunt datori :
a socoti Patria drept cel mai de
seamă temei al rostului lor în
viață, a se jertfi pentru apărarea
integrității, independenței și dem-

nității ei; a contribui prin munca lor la înălțarea ei morală și pro-pășirea ei economică; a înde-plini cu credință sarcinile obș-tești ce li se impun prin legi și a contribui de bună voie la îm-plinirea sarcinilor publice, fără de care ființa Statului nu poate viețui.

Art. 5. — Toți cetățenii ro-mâni, fără deosebire de origine etnică și credință religioasă, sunt egali înaintea legii, dato-rându-i respect și supunere.

Nimeni nu se poate socoti deslegat de îndatoririle sale ci-vile ori militare, publice ori par-ticulare, pe temeiul credinței sale religioase sau de orice alt fel.

Art. 6. — Nu se admite în Statul Român nicio deosebire de clasă socială. Privilegiile în așe-zarea dărilor sunt oprite. Mic-șorările și măririle de impozite nu pot fi decât generale și sta-tornicite prin legi.

Art. 7. — Nu este îngăduit niciunui Român a propovădui prin viu grai sau în scris schim-barea formei de guvernământ a Statului, împărțirea ori distribui-rea averii altora, scutirea de im-pozite, ori lupta de clasă.

Art. 8. — Este oprit preoților de orice rit și credință religioasă, a pune autoritatea lor spirituală în slujba propagandei politice, atât în locașurile destinate cul-tului și funcțiunilor oficiale, cât și în afară de ele,

Propaganda politică, în loca-șurile destinate cultului, ori cu prilejul manifestațiunilor reli-gioase, nu este îngăduită ni-mănu.

Orice asociațiune politică pe temeuri ori pretexte religioase este oprită.

În afară de persoanele, de condițiunile și de formele pre-văzute în legi, nimeni nu poate lua ori presta jurăminte de cre-dință.

Art. 9. — Românul, care fără prealabilă autorizație a Guvernu-lui, va intra în orice serviciu al unui Stat străin, sau se va ală-tura pe lângă o corporație mili-tară străină, pierde de plin drept cetățenia română.

Supunerea, pentru oricât timp și din orice fapt ar rezulta ea, la vreo protecție străină, trage după sine pierderea de plin drept a cetățeniei române.

Naționalitatea română pierdută în condițiunile aci arătate nu se poate redobândi decât prin na-turalizare.

CAPITOLUL II

Despre drepturile Românilor

Art. 10. — Românii se bucură de libertatea conștiinței, de li-bertatea muncii, de libertatea învățământului, de libertatea pre-sei, de libertatea întrunirilor, de libertatea de asociație și de toate libertățile din care decurg drepturi, în condițiunile sator-nicite prin legi.

Art. 11. — Naționalitatea română se dobândește prin căsătorie, prin filiațiune, prin recunoaștere și prin naturalizare. Naturalizarea se acordă prin lege în mod individual; ea nu are efect retroactiv. Soția profită de naturalizarea soțului și copiii minori de aceea a părinților.

Art. 12. — Libertatea individuală este garantată.

Nimeni nu poate fi urmărit sau percheziționat, decât în cazurile și după formele stabilite de lege.

Nimeni nu poate fi deținut sau arestat decât în puterea unui mandat judecătoresc motivat și comunicat în momentul arestării, sau cel mai târziu în 24 ore după arestare.

În caz de vină vădită ori urgență, deținerea sau arestarea se poate face imediat, iar mandatul se va emite și comunica în 24 ore, conform alineatului precedent.

Art. 13. — Nimeni nu poate fi sustras, în contra voinței sale, dela judecătorii pe care îi dă legea.

Art. 14. — Domiciliul este inviolabil.

Nici o vizitare a domiciliului nu se poate face decât de autoritățile competente în cazurile și potrivit formelor stabilite de lege.

Art. 15. — Pedepsa cu moartea se aplică în timp de războiu

potrivit codului de justiție militară.

Consiliul de Miniștri va putea decide aplicarea dispozițiilor din aliniatul precedent și în timp de pace, pentru atentate contra Suveranului, Membrilor Familiei Regale, Șefilor Statelor străine și demnitarilor Statului din mobile în legătură cu exercițiul funcțiilor ce le sunt încredințate, precum și în cazurile de tâlhărie cu omor și asasinat politic.

Art. 16. — Proprietatea de orice natură, precum și creanțele atât asupra particularilor cât și asupra Statului, sunt inviolabile și garantate ca atare.

Oricine poate dispune liber de bunurile ce sunt ale lui, după normele prevăzute în legi.

Bunurile care fac parte din domeniul public sunt administrate și nu pot fi înstrăinate decât după regulile și cu formele stabilite prin lege. Nicio lege nu poate înființa pedeapsa confiscării averilor, afară de cazuri de înaltă trădare și delapidare de bani publici.

Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru cauză de utilitate publică și după o dreaptă și prealabilă despăgubire stabilită de justiție conform legilor. Prin cauză de utilitate publică nu se poate înțelege decât aceea care este de natură a folosi în același

timp tuturor și fiecăruia în mod actual ori eventual.

În afară de cazurile de utilitate publică pentru apărarea națională, pentru lucrările de interes militar, sanitar, cultural, pentru căi de comunicații terestre, nautice ori aeriene, pentru piețe și lucrări publice prevăzute în legile actuale, niciun alt caz nu se poate stabili decât prin legi votate de ambele Adunări cu majoritatea de două treimi.

Art. 17. — Zăcămintele miniere precum și bogățiile de orice natură ale subsolului sunt proprietatea Statului. Se exceptează masele de roci comune, carierele de materiale de construcții și depozitele de turbă, fără prejudiciul drepturilor dobândite de Stat pe baza legilor anterioare. O lege a minelor va determina normele și condițiunile de punere în valoare a acestor bunuri, va fixa drepturile proprietarului care vor fi de cel puțin 50 % din redevența și din prețul la hectar al concesiunii și va arăta, totodată puțința și măsura în care aceștia vor participa la exploatarea acestor bogății.

Drepturile câștigate în favoarea Statului pe baza actelor de concesiune încheiate până în prezent se respectă.

Art. 18. — Drumurile mari și mici, ulițele care sunt în sarcina Statului, Județelor, Municipiilor

și Comunelor, fluviile și râurile navigabile sau plutitoare, țărmurile, adăugirile către mal și locurile de unde s'a retras apa mării, porturile naturale sau artificiale, malurile unde trag vasele, spațiul atmosferic, apele producătoare de forțe motrice de folos obștesc și în deobște toate bunurile care nu sunt proprietate particulară, sunt considerate ca dependente ale domeniului public.

Art. 19. — Libertatea conștiinței este absolută.

Statul garantează tuturor cultelor o deopotrivă libertate și protecțiune, întrucât exercițiul lor nu aduce atingere ordinii publice, bunelor moravuri și Siguranței Statului.

Biserica ortodoxă creștină și cea greco-catolică sunt biserici românești. Religia creștină ortodoxă fiind religia marei majorității a Românilor, biserica ortodoxă este biserica dominantă în Statul Român, iar cea greco-catolică are întâietate față de celelalte culte.

Biserica ortodoxă română este și rămâne neatârnată de orice chiriarhie străină, păstrându-și însă unitatea, în privința dogmelor, cu biserica ecumenică a Răsăritului.

Chestiunile spirituale și canonice ale bisericii ortodoxe române țin de o singură autoritate sinodală centrală.

Raporturile dintre diferitele culte și Stat sunt de domeniul legilor speciale.

Art. 20. — Actele stării civile sunt de atribuția legii civile.

Întocmirea acestor acte va trebui să precedă totdeauna binecuvântarea religioasă, care este obligatorie pentru toți membrii cultelor.

Art. 21. — Învățământul este liber în condițiunile stabilite prin legi speciale și întrucât nu va fi contrar bunelor moravuri, ordinii publice și intereselor de Stat.

Învățământul primar este obligator. În școlile Statului acest învățământ va fi gratuit.

Art. 22. — Constituția garantează fiecăruia, în limitele și condițiunile legii, libertatea de a comunica și publica ideile și opiniunile sale, prin grai, prin scris prin imagini, prin sunete sau prin orice alte mijloace.

Art. 23. — Secretul scrisorilor, telegramelor și convorbirilor telefonice este inviolabil. Se exceptează cazurile în care justiția e datoare să se informeze conform legii.

Art. 24. — Cetățenii români au dreptul a se aduna pașnici și fără arme pentru a trata tot felul de chestiuni, conformându-se legilor care regulează exercițiul acestui drept.

Întrunirile, procesiunile și manifestările pe căile publice ori

în aer liber, sunt supuse legilor și orânduirilor polițienești.

Art. 25. — Oricine are dreptul a se adresa prin petițiuni, subscrise de una sau mai multe persoane, la autoritățile publice, însă numai în numele celor subscrși.

Autoritățile constituite au singure dreptul să adreseze petițiuni în nume colectiv.

Art. 26. — Cetățenii români au dreptul a se asocia, conformându-se legilor.

Dreptul de liberă asociațiune nu implică dreptul de a crea persoane juridice. Condițiunile în care se acordă personalitatea juridică se stabilesc prin lege.

Art. 27. — Numai cetățenii români sunt admisibili în funcțiunile și demnitățile publice, civile și militare, ținându-se seamă de caracterul majoritar și creator de Stat al Națiunii Române.

Supușii străini nu pot ocupa atari funcțiuni, decât în cazuri statornicite prin legi.

Străinii aflători pe pământul României se bucură de protecțiunea dată de legi persoanelor și averilor în genere.

Numai Românii și cei naturalizați români pot dobândi cu orice titlu și deține imobile rurale în România. Străinii vor avea drept numai la valoarea acestor imobile.

Art. 28. — Decorațiunile srăine se vor purta de Români numai cu autorizarea Regelui.

Insignele, emblemele, medaliile, precum și uniformele de orice fel, nu pot fi create, nici atribuite, nici purtate fără legiuire în cuviințare.

TITLUL III

Despre puterile Statului

Art. 29. — Toate puterile Statului emană dela Națiunea Română.

Ele însă nu se pot exercita decât prin delegațiune și numai după principiile și regulile așezate în Constituția de față.

Art. 30. — Regele este Capul Statului.

Art. 31. — Puterea legislativă se exercită de Rege prin Reprezentațiunea Națională care se împarte în două Adunări: Senatul și Adunarea Deputaților.

Regele sancționează și promulgă legile.

Înainte de a i se da sancțiunea regală, legea nu e valabilă.

Regele poate refuza sancțiunea.

Nici o lege nu poate fi supusă sancțiunii regale, decât după ce va fi fost discutată și votată de majoritatea ambelor Adunări.

Promulgarea legilor votate de ambele Adunări se va face prin îngrijirea Ministrului de Justiție, care este și păstrătorul Marelui Sigiliu al Statului.

Inițiativa legilor este dată Re-

gelui. Fiecare din cele două Adunări pot propune din inițiativă proprie numai legi în interesul obștesc al Statului.

Interpretațiunea legilor cu drept de autoritate se face numai de puterea legiuitoare.

Nici o lege, nici un regulament de administrațiune generală sau comunală nu pot fi îndatoritoare decât după ce se publică în chipul hotărît prin ele.

Art. 32. — Puterea executivă este încredințată Regelui, care o exercită prin Guvernul Său în modul stabilit prin Constituție.

Art. 33. — Puterea judecătorească se exercită de organele ei.

Hotărârile judecătorești se pronunță în virtutea legii.

Ele se execută în numele Regelui.

CAPITOLUL I.

Despre Rege

Art. 34. — Puterile constituționale ale Regelui sunt ereditare în linie coboritoare directă și legitimă a Majestății Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, din bărbat în bărbat prin ordinul de primogenitură și cu exclusiunea perpetuă a femeilor și coboritorilor lor.

Coboritorii Majestății Sale vor fi crescuți în religiunea ortodoxă a Răsăritului.

Art. 35. — În lipsă de coboritori în linie bărbătească ai Majestății Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen,

sucesiunea Tronului se va cuveni celui mai în vârstă dintre frații Săi, sau coborîtorilor acestora, după regulile statornicite în articolul precedent.

Dacă nici unul din frații sau coborîtorii lor nu s'ar găsi în viață, sau ar declara mai dinainte că nu primesc Tronul, atunci Regele va putea indica succesorul Său dintr'o dinastie suverană din Europa occidentală, cu primirea Reprezentațiunii Naționale dată în forma prescrisă de art. 36.

Dacă nici una nici alta nu va avea loc, Tronul este vacant.

Art. 36. — În caz de vacanță a Tronului, ambele Adunări se întrunesc de îndată într'o singură Adunare chiar fără convocare și, cel mai târziu până în opt zile dela întrunirea lor, aleg un Rege dintr'o dinastie suverană din Europa occidentală.

Prezența a trei pătrimi din membri cari compun fiecare din ambele Adunări și majoritatea de două treimi a membrilor prezenți sunt necesare pentru a se putea purcede la această alegere. În caz când Adunarea nu se va fi făcut în termenul mai sus descris, atunci în a noua zi la amiază Adunările întrunite vor păși la alegere, oricare ar fi numărul membrilor prezenți și cu majoritatea absolută a voturilor.

Dacă Adunările s'ar afla disolvate în momentul vacanței Tro-

nului, se va urma după modul prescris la articolul următor.

În timpul vacanței Tronului Adunările, întrunite, vor numi o Locotenență Regală compusă din trei persoane, care va exercita puterile Regale până la suirea Regelui pe Tron.

În toate cazurile mai sus arătate voitul va fi secret.

Art. 37. — La moartea Regelui Adunările se întrunesc chiar fără convocare, cel mai târziu zece zile după declararea morții.

Dacă din întâmplare ele au fost disolvate mai dinainte și convocarea lor a fost hotărîtă în actul de disolvare, pentru o epocă în urma celor zece zile, atunci Adunările cele vechi se adună până la întrunirea acelor care au a le înlocui.

Art. 38. — Dela data morții Regelui și până la depunerea Jurământului succesorului Său la Tron, puterile constituționale ale Regelui sunt exercitate în numele Națiunii Române de Miniștrii întruniți în consiliu și sub a lor responsabilitate.

Art. 39. — Regele este major la vârsta de 18 ani împliniți.

La suirea Sa pe Tron El va depune mai întâi în sânul Adunărilor întrunite următorul Jurământ: „Jur a păzi Constituția și legile Națiunii Române, a menține drepturile ei naționale și integritatea feritoriului“.

Art. 40. — Regele poate numi un Regent și doi Supleanți cari, după moartea Lui, să exercite puterile Regale în timpul minorității succesorului Său.

Această numire se face cu primirea Reprezentațiunei Naționale, dată în forma prescrisă de art. 36 din Constituția de față.

Regentul va exercita totodată și tutela Regelui minor.

Dacă la moartea Regelui, Regentul nu s'ar găsi numit și succesorul Tronului ar fi minor, ambele Adunări întrunite vor numi pe Regent și pe cei doi Supleanți, procedând după formele prescrise de art. 36 din Constituția de față.

Regentul și Supleanții Săi nu intră în funcțiune decât după ce vor fi depus înaintea ambelor Adunări întrunite, jurământul prescris de art. 39 din Constituția de față.

În caz de deces al Regentului, Supleantul cel mai în vârstă îi va lua de drept locul, procedându-se conform celor stabilite la alineatul precedent pentru alegerea unui nou Supleant.

Art. 41. — Dacă Regele se află în imposibilitate de a domni, Principele Moștenitor major, singur, ia de drept Regenta. În cazul în care Principele Moștenitor ar fi minor, Consiliul de Miniștri, după ce s'a constatat legalmente imposibilitatea de a domni, con-

voacă îndată Adunările Legiuitoare reunite pentru a decide.

Art. 42. — Nici o modificare nu se poate face Constituției în timpul Regenței.

Art. 43. — Regele nu va putea fi totodată și Șeful unui alt Stat fără consimțământul Adunărilor.

Nici una din Adunări nu poate delibera asupra acestui obiect, dacă nu vor fi prezenți cel puțin două treimi din membri cari le compun și hotărîrea nu se poate lua decât cu două treimi din voturile membrilor de față.

Art. 44. — Persoana Regelui este inviolabilă. Miniștrii Lui sunt răspunzători.

Actele de Stat ale Regelui vor fi contrasemnate de un Ministru care, prin aceasta însăși, devine răspunzător de ele.

Se exceptează numirea Primului Ministru care nu va fi contrasemnată.

Art. 45. — Regele convoacă Adunările Legiuitoare cel puțin odată pe an, deschizând sesiunea prin mesaj, la care Adunările prezintă răspunsul lor.

Regele pronunță închiderea sesiunii.

El are dreptul de a disolva ambele Adunări de odată sau numai una din ele. Actul de disolvare trebuie să conțină convocarea alegătorilor și a noilor Adunări.

Regele poate amâna Adunările. Ele se întrunesc deplin

drept la împlinirea unui an dela data amânării, dacă între timp nu au mai fost convocate.

Art. 46. — Regele numește și revoacă pe Miniștrii Săi.

El are dreptul de e ierta sau micșora pedepsele în materii criminale, afară de ceea ce se statornicește în privința Miniștrilor.

El nu poate suspenda cursul urmăririi sau judecării, nici a interveni prin niciun mod în administrarea justiției.

El numește sau confirmă în funcțiunile publice potrivit legilor.

El nu poate crea o nouă funcțiune fără o lege specială.

El face regulamentele necesare pentru executarea legilor, fără să poată modifica legile și scuti pe cineva de executarea lor.

El poate, în timpul când Adunările Legiuitoare sunt disolvate și în intervalul dintre sesiuni, să facă în orice privință Decrete cu putere de lege, care urmează a fi supuse Adunărilor spre ratificare la cea mai apropiată a lor sesiune.

El este Capul Oștirii.

El are dreptul de a declara războiul și de a încheia pacea.

El conferă gradele militare în conformitate cu legea.

El conferă decorațiunile române.

El acreditează Ambasadorii și

Miniștrii Plenipotențiar pe lângă Șefii Statelor Străine.

El are dreptul de a bate monedă, conform unei legi speciale.

El încheie, cu Statele Străine, tratatele politice și militare. Convențiunile necesare pentru comerț, navigațiune și altele asemenea de El încheiate, pentru a avea putere de lege în interior trebuie să fie însă supuse Adunărilor Legiuitoare și aprobate de ele.

Art. 47. — Lista civilă se hotărăște prin lege.

CAPITOLUL II.

Despre Reprezentarea Națională

Art. 48. — Membrii Adunărilor Legiuitoare reprezintă Națiunea și nu-și exercită mandatul decât după depunerea legiuitului jurământ.

Art. 49. — Fiecare Adunare determină prin regulamentul său modul după care se constituie și își exercită atribuțiunile.

Art. 50. — Validarea alegerilor pentru ambele Adunări și verificarea titlurilor membrilor aparținând fiecăreia din ele, se face de Înalta Curte de Casație și Justiție, înainte de data fixată pentru întrunirea Adunărilor.

Art. 51. — Nimeni nu poate fi totodată membru al uneia și al celeilalte Adunări.

Art. 52. — Deputații și Senatorii, numiți de puterea executivă într'o funcțiune salariată pe care o primesc, pierd de plin drept

mandatul lor de reprezentanți ai Națiunii.

Această dispozițiune nu se aplică Miniștrilor și Subsecretarilor de Stat.

Art. 53. — Membrii Adunărilor Legiuitoare nu pot apăra interese particulare împotriva Statului ; ei nu pot face parte din consiliile de administrație ale întreprinderilor care au contractat cu Statul, Județele sau Comunele.

Art. 54. — Orice hotărâre se ia cu majoritate absolută a voturilor afară de cazurile statornicite în altfel prin Constituție.

În caz de paritate a voturilor, propunerea în deliberare este respinsă.

Adunările țin ședințe cu jumătate plus unul din numărul membrilor înscrși în apelul nominal.

Art. 55. — Fiecare membru al Adunărilor are dreptul a adresa Miniștrilor întrebări la care aceștia sunt obligați a răspunde în termenul prevăzut de regulament.

Art. 56. — Niciunul din membrii uneia sau celeilalte Adunări nu poate fi urmărit pentru opiniunile și voturile de el emise în cursul exercițiului mandatului.

Art. 57. — Niciun membru al uneia sau celeilalte Adunări nu poate, în timpul sesiunii, să fie urmărit sau arestat pentru vine penale, decât cu autorizarea Adunării din care face parte, afară de cazul de flagrant delict.

Detențiunea sau urmărirea vreunuia din membrii Adunărilor este suspendată în tot timpul sesiunii, dacă Adunarea o cere.

Art. 58. — Fiecare din Adunări deliberază și hotărăște separat, afară de cazurile anume arătate în Constituția de față.

Art. 59. — Poliția Adunărilor se exercită de Președintele fiecăreia din ele care, singur, după încuviințarea Adunării, poate da ordine gărzii respective.

Art. 60. — Diurnele Deputaților și Senatorilor se stabilesc prin lege.

SECȚIUNEA I

Despre Adunarea Deputaților

Art. 61. — Adunarea Deputaților se compune din Deputați aleși de cetățenii români, care au vârsta de 30 ani împliniți și practică efectiv o îndeletnicire intrând în vreuna din următoarele trei categorii :

1. Agricultură și munca manuală ;
2. Comerțul și industria ;
3. Ocupațiuni intelectuale.

Alegerea se face cu vot secret, obligator și exprimat prin scrutin uninominal, pe circumscripțiuni care să asigure reprezentarea felului de îndeletnicire a alegătorilor.

Legea electorală va fixa circumscripțiunile și va statornici după normele mai sus impuse, condițiunile cerute pentru a fi alegător, pentru bărbați și femei,

incapacitățile, decăderile, incompatibilitățile, procedura votării și garanțiile libertății alegerilor precum și numărul deputaților.

Durata mandatului este de șase ani.

Art. 62. — Spre a fi eligibil în Adunarea Deputaților se cere :

a) A fi cetățean român ;

b) A avea exercițiul drepturilor civile și politice și a practica efectiv îndeletnicirea respectivă a uneia din cele trei categorii arătate în articolul precedent, pe ai cărei alegători urmează a-i reprezenta ;

c) A avea vârsta de 30 ani împliniți ;

d) A avea domiciliul în România ;

Incapacitățile, decăderile temporale ori definitive și incompatibilitățile, se vor stabili prin legea electorală.

SECȚIUNEA II *Despre Senat*

Art. 63. — Senatul se compune din Senatori numiți de Rege, din Senatori de drept și din Senatori aleși cu vot obligator, secret și exprimat prin scrutin uninominal de membrii corpurilor constituite în Stat, în numărul și condițiunile, pentru alegătorii și eligibilii, bărbați și femei, ce se vor stabili prin legea electorală.

Proporția Senatorilor numiți în raport cu cei aleși este de jumătate.

Art. 64. — Sunt de drept membri ai Senatului, în virtutea înaltei lor situațiuni în Stat și Biserică :

a) Moștenitorul Tronului dela vârsta de 18 ani împliniți ;

b) Toți Principii Familiei Regale, majori ;

c) Patriarhul și Mitropoliții Țării ;

d) Episcopii eparhioți ai bisericilor ortodoxe române și greco-catolice, întru cât vor fi aleși conform legilor Țării ;

e) Capii confesiunilor recunoscute de Stat, câte unul de fiecare confesiune, întru cât sunt aleși sau numiți conform legilor Țării și reprezintă un număr de peste 200.000 credincioși ;

f) Actualii Senatori de drept recunoscuți până la data promulgării prezentei Constituții.

Mandatul Senatorilor de drept, enumărați la paragrafele a — e inclusiv, încetează odată cu calitatea sau demnitatea în virtutea căreia îl dețin.

Durata mandatelor Senatorilor numiți și aleși va fi de nouă ani. Mandatele Senatorilor aleși se reînnoiesc din trei în trei ani dela data depunerii jurământului prevăzut de art. 48 din Constituție, în proporție de o treime.

Ultima treime neieșită la sorți pentru reînnoire păstrează mandatele până la expirarea termenului de nouă ani.

Pentru mandatele ieșite la sorți se va proceda la noui alegeri conform legii electorale.

CAPITOLUL III

Despre Guvern și Miniștri

Art. 65. — Guvernul se compune din Miniștri și Subsecretari de Stat.

Miniștrii exercită puterea executivă în numele Regelui, în condițiunile stabilite de Constituție și pe a lor răspundere.

Miniștrii au răspundere politică numai față de Rege.

Art. 66. — Miniștrii întruniți alcătuiesc Consiliul de Miniștri, care este prezidat de acel care a fost însărcinat de Rege cu formarea Guvernului și care poartă titlul de Președinte al Consiliului de Miniștri.

Departamentele Ministeriale și Subsecretariatele de Stat nu se pot înființa și desființa decât prin lege.

Art. 67. — Nu poate fi Ministru decât cel care este român de cel puțin trei generații. Se exceptează acei care au fost Miniștri până acum.

Art. 68. — Membrii Familiei Regale nu pot fi Miniștri.

Art. 69. — Miniștrii și Subsecretarii de Stat care nu sunt Membri ai Adunărilor pot lua parte la dezbaterile legilor dar nu pot vota; Adunărilor pot cere prezența Miniștrilor la deliberările lor. Dezbaterile nu pot începe fără prezența unui Ministru.

Art. 70. — Regele și fiecare din Adunări poate cere urmărirea Miniștrilor și trimiterea lor în judecata Înaltei Curți de Casație și Justiție care, singură, în secțiuni unite, este în drept a-i judeca. În ceea ce privește exercițiul acțiunii civile a părții vătămate și în ceea ce privește crimele și delicturile comise de ei afară de exercițiul funcțiunii lor sunt supuși regulelor de drept comun.

Punerea sub urmărire a Miniștrilor de către Corpurile Legiuitoare se va rosti prin majoritate de două treimi a membrilor de față.

Instrucțiunea se va face de o comisie a Înaltei Curți de Casație și Justiție compusă din cinci membri trași la sorți în secțiuni unite. Această comisiune are și puterea de a califica faptele și de a decide sau nu urmărirea.

Acuzarea înaintea Înaltei Curți de Casație și Justiție se va susține de Ministerul Public.

Legea responsabilității Ministeriale determină cazurile de răspundere și pedepsele aplicabile Miniștrilor.

Miniștrii de Justiție ieșiți din funcțiune nu pot exercita profesiunea de avocat timp de un an dela data ieșirii.

Miniștrii ieșiți din funcțiune nu pot face parte din consiliile de administrație ale întreprinderii cu

care au încheiat contracte în cei trei ani următori.

Art. 71. — Ori ce parte vătămată în drepturile sale printr'un decret sau dispozițiune semnată de un Ministru, cu violarea unui text expres al Constituției ori legilor în vigoare, poate cere Statului despăgubiri bănești pentru paguba suferită, conform dreptului comun.

CAPITOLUL IV.

Despre Consiliul Legislativ

Art. 72. — Consiliul Legislativ funcționează pe baza legii sale organice.

Consultarea Consiliului Legislativ este obligatorie pentru toate proiectele de legi, atât înainte cât și după amendarea lor în comisiuni, afară de cele care privesc creditele bugetare.

Nici un regulament pentru aplicarea legilor nu se poate face fără consultarea prealabilă a Consiliului Legislativ, afară de cazul prevăzut la alineatul următor pentru proiectele de legi.

Adunările Legiuitoare pot proceda la discutarea proiectelor de legi fără a mai aștepta aprobarea Consiliului Legislativ, dacă acesta nu-l dă în termenul fixat de legea sa organică.

CAPITOLUL V

Despre puterea Judecătorească

Art. 73. — Nici o jurisdicțiune nu se poate înființa decât în puterea unei legi.

Comisiuni și Tribunale extra-

ordinare nu se pot crea, sub nici o numire și nici un cuvânt, în vederea unor anume procese, fie civile, fie penale, sau în vederea judecării unor anume persoane.

Juriul se desființează.

Art. 74. — Pentru întreg Statul Român există o singură Curte de Casație și Justiție.

Art. 75. — Numai Curtea de Casație și Justiție în secțiuni unite are dreptul de a judeca constituționalitatea legilor și a declara inaplicabile pe acelea care sunt potrivnice Constituției. Judecata inconstituționalității legilor se mărginește numai la cazul judecat.

Curtea de Casație și Justiție se va rosti asupra conflictelor de atribuțiuni.

Dreptul de recurs în casare este de ordin constituțional.

Art. 76. — Judecătorii sunt inamovibili. Inamovibilitatea se va statornici printr'o lege specială care va interveni cel mai târziu în termen de șase luni dela promulgarea prezentei Constituții. În acest răstimp sancțiunile disciplinare se vor aplica prin Decret Regal.

Art. 77. — Justiția militară se organizează prin lege.

Art. 78. — Contenciosul administrativ este în căderea puterii judecătorești, potrivit legii speciale.

Puterea judecătorească nu are

cădere să judece actele de guvernământ precum și actele de comandament cu caracter militar.

CAPITOLUL VI

Despre Instituțiunile Județene și Comunale

Art. 79. — Instituțiunile administrative sunt statornicite prin legi.

TITLUL IV

Despre Finanțe

Art. 80. — Nici un impozit de orice natură nu se poate stabili și percepe de cât pe baza unei legi.

Prin lege se pot crea impozite numai în folosul Statului, Județelor, Comunelor și Instituțiunilor Publice îndeplinind un serviciu de Stat.

Art. 81. — Nu se pot înființa monopoluri decât prin lege și numai în folosul Statului, Județelor și Comunelor.

Art. 82. — Fonduri de pensuni sau gratificațiuni în sarcina tezaurului public nu se pot înființa decât în virtutea unei legi.

Art. 83. — În fiecare an Adunările Legiuitoare încheie socotelile și votează bugetul fără a putea spori cheltuelile propuse.

Toate veniturile și cheltuelile Statului trebuiesc trecute în buget și socoteli.

Dacă bugetul nu se votează în timp util, puterea executivă va face față necesităților serviciilor publice aplicând bugetul anului precedent, fără a putea merge

cu acel buget mai mult de un an peste anul pentru care a fost votat.

Art. 84. — Controlul preventiv și cel de gestiune al tuturor veniturilor și cheltuelilor Statului se va exercita de Inalta Curte de Conturi, care va supune în fiecare an Adunările Legiuitoare un raport general asupra conturilor de gestiune ale bugetului trecut, semnalând neregulile ce ar fi săvârșite de Miniștri în aplicarea lui.

Regularea definitivă a socotelilor trebuie să fie prezentată Adunărilor Legiuitoare cel mai târziu în termen de doi ani dela încheierea fiecărui exercițiu.

Un corp superior de control va avea misiunea de a supraveghea și examina legalitatea și corectitudinea executării gestiunilor în toate serviciile publice.

Acest corp va funcționa pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri și va lucra după ordinele Șefului Guvernului.

Art. 85. — Toate fondurile provenite dela Case Speciale, de care Guvernul dispune sub diferite titluri, trebuiesc cuprinse în bugetul general al veniturilor Statului.

Art. 86. — Pentru toată România există o singură Curte de Conturi.

Art. 87. — Delapidarea de bani publici se califică crimă și se pedepsește ca atare.

TITLUL V

Despre oștire

Art. 88. — Toți cetățenii români sunt datori a face parte din unul din elementele oștirea, conform legilor.

Art. 89. — Gradele, decorațiunile și pensiunile militare nu pot fi retrase decât în virtutea unei sentințe judecătorești.

Art. 90. — Contingentul oștirii se votează pentru fiecare an de Adunările Legiuitoare.

Art. 91. — Nicio trupă armată străină nu poate fi admisă în serviciul Statului și nu poate intra sau trece pe teritoriul României decât în virtutea unei legi.

TITLUL VI

Dispozițiuni generale

Art. 92. — Culorile drapelului României sunt: Albastru, Galben, Roșu, așezat vertical.

Art. 93. — Reședința guvernului e în Capitala țării.

Art. 94. — Limba română este limba oficială a Statului.

Art. 95. — Niciun jurământ nu leagă și nu poate fi impus decât în puterea unei legi, care hotărăște și forma lui.

Art. 96. — Constituția de față nu poate fi suspendată nici în total nici în parte.

În caz de pericol de Stat se poate institui starea de asediu generală sau parțială.

TITLUL VII

Revizuirea Constituției

Art. 97. — Constituția de față nu poate fi revizuită în total sau în parte decât din inițiativa Regelui și cu consultarea prealabilă a Corpurilor Legiuitoare care urmează a indica și textele de revizuit.

Consultarea Adunărilor Legiuitoare se face prin mesaj Regelui și se exprimă cu majoritatea de două treimi ale Adunărilor întrunite într'una singură sub președinția președintelui Senatului. Rezultatul consultațiunii se aduce la cunoștința Regelui de președinții celor două Adunări însoțiti de o Comisiune specială.

Textele noi, urmând a înlocui pe cele revizuite, se votează cu majoritate de două treimi de fiecare Adunare în parte.

TITLUL VIII

Dispozițiuni transitorii și finale

Art. 98. — Toate pământurile expropriate și distribuite pe baza legii pentru reforma agrară a Vechiului Regat din 17 Iulie 1921; a legii pentru reforma agrară din Basarabia din 13 Martie 1920; a legii pentru reforma agrară din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș din 13 Iunie 1921 și a legii pentru reforma agrară din Bucovina din 30 Iulie 1921, sunt respectate ca drepturi câștigate și vor fi cărmuite, pentru orice litigii re-

lative la ele în prezent și pe viitor, de acele legi.

Dispozițiunile acestor legi introduse în articolul 131 din Constituția dela 1923 rămân cu caracter constituțional.

Toate drepturile politice dobândite în virtutea decretelor-legi ratificate prin articolul 133 al Constituției din 1923, se respectă.

Toate codicele și legile în vigoare se vor revizui în vederea unificării legislației, punându-se în armonie cu principiile actualei Constituții. Până atunci ele rămân în vigoare. Din ziua promulgării Constituției de față sunt desființate acele dispoziții din legi, decrete, regulamente și orice alte acte care sunt contrarii celor înscrise în această Constituție.

Se abrogă deasemenea din ziua promulgării prezentei Constituții, Constituția promulgată cu decretul regal No. 1.360 din 28 Martie 1923.

Juriul în materie criminală va mai funcționa până la punerea Codului Penal Carol al II-lea și al Procedurii Penale în acord cu principiul statornicit în art. 73 al Constituției de față.

Până la convocarea Adunărilor Legiuitoare toate decretelor au putere de lege fără a mai fi nevoie de ratificarea lor.

Statutul Familiei Regale are caracter Constituțional și nu se

poate modifica decât cu procedura pentru revizuirea Constituției.

Art. 99. — Pentru alegerea Adunărilor Legiuitoare ce urmează a fi înființate pe baza prezentei Constituții, un decret regal cu putere de lege, în condițiunile art. 98, va fixa condițiunile cerute pentru a fi alegător și ales, în Cameră și Senat, circumscripțiunile electorale, numărul deputaților și senatorilor, normele după care urmează a se face alegerea.

Acest decret are un caracter Constituțional și nu se poate modifica decât cu majoritate de două treimi.

Art. 100. — Prezenta Constituție, după ce va fi edictată de Rege, va fi supusă Națiunii Române spre „bună știință și învoire.”

Un decret Regal va fixa procedura după care se va urma în acest scop.

După terminarea acestei operațiuni și a aducerii rezultatului ei la cunoștința Regelui de către Președintele Consiliului de Miniștri, Constituția de față va fi promulgată și intră în vigoare.

Data în București la 20 Februarie 1938.

CAROL.

Președintele Consiliului
de Miniștri,
MIRON,
Patriarhul României

General ARTHUR VĂITOIANU
Dr. AL. VAIDA VOEVOD
G. G. MIRONESCU
N. IORGA
Dr. C. ANGELESCU
GH. TĂTĂRESCU
C. ARGETOIANU
Dr. VOICU NIŢESCU
GH. IONESCU-SISEŢI

Dr. I. COSTINEŞCU
VICTOR IAMANDI
MIRCEA CANCICOV
ARMAND CĂLINESCU
General de Divizie I. ANTONESCU
CONSTANTIN ANGELESCU
General adj. PAUL TEODORESCU
N. PETRESCU-COMNEN.

„Umvolkung.“

Den Herren Isbert und Theil zur Beachtung.

Von: **Dr. Elemér Jakabffy.**

Während der Weihnachtsfeiertage befasste ich mich eingehender mit einem Begriff, dem die deutschen Fachschriftsteller die neuartige Bezeichnung „Umvolkung“ gaben. Gebraucht wird dieses Wort zur Benennung des Vorganges, den man in ungarischer Beziehung „Magyarisierung“ nannte.

Vielleicht war Otto Albrecht *Isbert*, Professor an der Berliner Universität der Urheber dieses Ausdruckes, zumindest habe ich diesen in seinem Aufsatz, erschienen in der Berliner Zeitschrift *«Deutsche Arbeit»* zuerst gelesen, womit er auf meinen Aufsatz, den im April 1937 die Budapester „Magyar Szemle“ (Schriftleiter Julius Szeffü) brachte, reflektiert.

Unter dem Titel „Ungarn und Deutsche in Rumänien“ deutete ich in obiger Studie darauf, wie schwierig die Lage der Ungarn in den Nachfolgestaaten infolge des Verhaltens der deutschen Minderheiten in eben denselben Nachfolgestaaten ist, da uns, der ungarischen Minderheit dadurch die moralische Grundlage genommen ist, von der ungarländischen Öffentlichkeit mehr Verständnis für die deutsche Minderheit zu verlangen.

Im erwähnten Artikel berief ich mich auch auf die Haltung der deutschen Presse in Rumänien, die uns und im allgemeinen dem Ungartum gegenüber als voreingenommener Richter Stellung nimmt.

Es schien, als wollte Hermann *Theil*, Schriftleiter der in Hermannstadt erscheinenden Zeitschrift *«Volk im Osten»* meine

Aussage bekräftigen, indem er sein «*Ungarn-Heft*» von Mai–Juni dafür bestimmte, in tendenziöser Weise über Ungarn und die Ungarn zu schreiben.

Denn nach aufmerksamer Durchsicht dieses Heftes muss man unbedingt zur Überzeugung gelangen, deren Verfasser hätte keineswegs kühle Sachlichkeit, sondern ein ganz anderer Gesichtspunkt geführt.

Könnte man z. B. den Artikel *Robert Schuster's*: «*Das politische und soziale Gesicht Ungarns*» sachlich nennen, worin er Ungarn als das Land der Bettler und Habenichtse bezeichnet und ausführt, die ungarischen höheren Kreise hätten für das ungarische Volk gar nichts getan, demzufolge die Freundschaft mit Ungarn in der heutigen politischen Lage jedem anderen Staat eine Belastung bedeuten muss. Alle diese Behauptungen macht der Verfasser nach dem Geständnis, er verstehe nicht ungarisch, lese keine ungarische Schriften und so entnehme er seine Kenntnisse deutschen und rumänischen Quellen.

Oder können wir den Artikel *Herbert Hagemann's* sachlich nennen, der unter anderem feststellt, in Ungarn könne nicht nur kein selbstbewusst Deutscher staatlichen Dienst erhalten, sondern auch im Privatleben sei er brutalen Tätlichkeiten ausgesetzt. Zwar beruft der Verfasser sich im selben Aufsatz auf Jakob Bleyer, der ungarischer Minister und bis zu seinem Tode Professor an der Universität Budapest war und mit Stolz führt er Richard Huss an, der gegenwärtig Professor an der Universität in Debrecen ist und den die sächsischen Kreise Rumäniens vergöttern und dem gewesenen Minister, wirkl. Geh. Rat Gustav Gratz gegenüberstellen, Letzteren als Verräter seiner Rasse bezeichnend.

Dies alles mag unbemerkt übergangen werden, sobald wir über die Lage in Ungarn „sachlich“ berichten und ebenso hält es der Verfasser mit der Sachlichkeit vereinbar, wenn er meldet, Dr. Basch sei wegen Nationsverleumdung zu fünf Monaten Gefängnis verurteilt worden, welche Strafe er mit gewöhnlichen Verbrechern gemeinsam in Schmutz und Ungeziefer verbüsste. Scheinbar wäre der Verfasser und das Organ „Volk im Osten“ nicht seiner Bestimmung getreu, würde weiter berichtet, dass Dr. Basch bloss einige Tage im Gefängnis weilte und vom Reichsverweser begnadigt wurde.

Überflüssig ist ferner, Worte darüber zu verlieren, dass

weitere Autoren behaupten: wir, die Angehörigen der ungarischen Minderheit Rumäniens sind noch immer besser daran, als die Deutschen in Ungarn. Doch glaube ich durch Erwähnung der obigen Feststellungen bewiesen zu haben, dass meine Äusserung in der „Magyar Szemle“ richtig war: „die in deutscher Sprache erscheinenden Zeitschriften stellen mit wenig Wohlwollen, ja oft missgünstig die Lage der ungarländischen deutschen Minderheit der in den Nachfolgestaaten lebenden deutschen Minderheitsangehörigen gegenüber, wobei in Ungarn vorkommende Beschwerlichkeiten, die man anderswo kaum beachten würde, arg aufgebauscht werden.“

Ernster als die Artikel des „Volk im Osten“ ist jedenfalls die Polemik Otto Albrecht Isbert's zu nehmen, die in den Spalten der Berliner „Deutsche Arbeit“ gegen uns gerichtet war. Er beabsichtigt uns zu überzeugen, dass die „Umvolkung“, die in Ungarn vor sich ging und nicht aufhören will, unvollkommen ist, da die Ungarn nicht verstehen, dass zur „Umvolkung“, zur völkischen Umgestaltung die Vertauschung der Sprache allein nicht genügt. Er will uns überzeugen, die Ungarn hätten versäumt, den Andersnationalen eine seelische Umformung angedeihen zu lassen, bloss äusserliche Tünche war es, die sich dann so leicht bei den Individuen abstreifen liess.

Isbert's Zeilen ist zu entnehmen, dass auch er die Umformung, die in Ungarn bei grossen Menschenmengen vor sich ging, dem Druck der Staatsgewalt zuschiebt. Er urteilt vom heutigen Standpunkt, zurzeit des Aufblühens der „Volkstums“-Idee über Tatsachen und Erscheinungen, die unter ganz verschiedenen Umständen und Einwirkungen zustandekamen. Er erwägt und beurteilt das Problem der Magyarisierung gewissermassen wie Einer, der auf der Grundlage heutiger Ethik die Taten und Sitten der Borgia aburteilen wollte.

Dass nicht die ungarische Staatsgewalt diese Umgestaltung bestrebe ja gerade die Deutschen es waren, die sich bei den ungarischen Regierungen beklagten, es geschähe zu wenig zur Beschleunigung dieser Umgestaltung, der Assimilation, dafür empfehle ich der Aufmerksamkeit des Herrn Isbert und der mit ihm gleichdenkenden die Rede des unlängst verstorbenen Prälaten Franz Blaskovits, den das Schwabentum des Banates als eine seiner nationalen Grössen hochschätzt. Die Rede verklang am 17. März 1899 im ungarischen Parlament. Bemerkun-

gen daranzuknüpfen finde ich überflüssig, doch mag sie wortgetreu übersetzt hier folgen, so wie sie im Tagebuch des Abgeordnetenhauses vorzufinden ist:

„Ich bedaure übrigens bezüglich der Verbreitung der ungarischen Sprache, dass der sehr geehrte Herr Minister für Kultus und Unterricht nicht anwesend ist, denn ich hätte gerne einen Plan seiner Aufmerksamkeit empfohlen. Ich habe hier im Hause schon erwähnt, dass wir im südlichen Teil unseres Vaterlandes einfach im gesellschaftlichen Wege die Magyarisierung zu unterstützen trachten. Wir errichteten eine Knabenerziehungsanstalt, worin die fremdsprachigen armen Zöglinge für geringe Geldopfer die ungarische Sprache erlernen und ungarische Vaterlandsliebe, ungarische Gefühle in ihr empfängliches Gemüt aufnehmen können. Auf diesem Gebiete könnten grosse Dinge vollbracht werden, würde die Regierung im ganzen Lande eine Bewegung anregen, um in den von Nationalitäten bewohnten Landstrichen auf Kosten der Gesellschaft solche Anstalten errichten zu lassen, welche die Regierung subventionieren würde, nur damit die Verköstigung billiger käme. Ich bin überzeugt, würde im ganzen Lande solch eine Bewegung angestrengt, so würden weder die Gesellschaft, noch die Munizipien, noch weniger die Aristokratie und die Bistümer sich weigern, dieselbe aufs wärmste zu fördern und materiell zu unterstützen. Bestimmte man dann noch die Regel, dass in diesen Konvikten die betreffenden Kinder nur ein, höchstens zwei Jahre verbleiben dürfen, um ein, höchstens zwei Schulklassen zu absolvieren, danach zu den Eltern in die Wirtschaft, oder als Gewerbelehrling, oder zu anderer Beschäftigung zurückkehren, so erreichen wir, dass uns – ohne das geistige Proletariat zu vermehren – in kurzer Zeit in allen Gemeinden einige vernünftige ungarisch sprechende Landwirte, oder Gewerbetreibende heranwachsen, die ihrer Gemeinde nicht nur als geistige Führer, sondern seinerzeit als Bürgermeister, Geschworne etc. auch der Gemeinverwaltung grosse Dienste leisten könnten.

Es war in der Vergangenheit zumeist Sitte, die Kinder aus verschiedenen Gegenden auszutauschen, um auf diese Art der anderssprachigen Jugend die Aneignung der ungarischen Sprache ohne besondere Unkosten zu ermöglichen. Auch in dieser Hinsicht könnte man weitere gesellschaftliche Tätigkeit unternehmen. Ferner sollte man meiner Ansicht nach bestimmen, dass bei Siedlungen, wo ungarisch kolonisiert wird, den anderen Nationalitäten nicht die Ansiedlung verweigert werde, wenn deren Angehörige ungarisch sprechen, sodass diese gewissermassen ein Premium für das Erlernen der ungarischen Sprache erhalten.

Es eröffnen sich folglich auf dem Gebiete der gesell-

schaftlichen, kulturellen und wirtschaftlichen Aufgaben weite Felder der Tätigkeit für alle sozialen Schichten der Nation, damit sie alle gemeinsam zum Aufblühen unseres Vaterlandes, zur Hebung des nationalen Wohles mitwirken. Doch es ist notwendig, dass die Regierung diese soziale Bewegung beginne und fördere, sowie nach Möglichkeit unterstütze. Ebenso, wie der sehr geehrte Herr Ministerpräsident die hier im Hause drohenden Stürme beschwichtigte, möge er mit allem Eifer danach trachten, auch die in der Gesellschaft wogenden Dissonanzen mehr und mehr zu verwischen. Er wird durch Anwendung von Gesetz, Recht und Gerechtigkeit erreichen, dass verschiedene Mitglieder der Gesellschaft, mögen sie zwar je nach politischer Überzeugung in verschiedene Lager gehören, gemeinsam mitarbeiten werden dort, wo es gilt, die Kraft der Nation, das Aufblühen unseres Vaterlandes zu fördern.“

*

Bitte die Herren Isbert, bei künftigen Ausführungen auch derartige Äusserungen zu beachten!

Nach den deutsch-polnischen Minderheitenvereinbarungen.

In der letzten Nummer unseres verflossenen Zeitschrifts-Jahrganges gaben wir laut Veröffentlichung des „Deutschen Nachrichtenbüros“ jene Äusserungen bekannt, die am 5. November 1937 vonseiten der deutschen, resp. polnischen Regierung verlauteten bezüglich der polnischen Minderheit Deutschlands, sowie der deutschen Minderheit Polens.

Überrascht von dem Wohlklang dieser Worte warteten wir gespannt auf deren Wirkung im praktischen Leben.

Im unlängst erschienenen Februarheft der Zeitschrift „Nation und Staat“ lesen wir über diesen Gegenstand unter anderem folgendes:

Die Lage der unter polnischer Leitung stehenden deutschen evangelischen Kirche Oberschlesiens hat keine Wandlung erfahren. Die Gemeinden Kattowitz und Königshütte mussten auf Anordnung des Vorläufigen Kirchenrates polnische Pfarrer zur Betreuung der polnischen Minderheiten einsetzen. Dazu ist zu bemerken, dass deutsche Pfarrer der beiden Gemeinden seit

Jahren polnische Gottesdienste für die Polen abgehalten haben. An die Stelle der amtsenthobenen und ausgewiesenen, beziehungsweise durch Nichterteilung der weiteren Aufenthaltsgenehmigung zur Auswanderung gezwungenen Pastoren reichsdeutscher und österreichischer Staatsangehörigkeit sind Polen gesetzt worden, trotzdem die Gemeinden nur verschwindende polnische Minderheiten ausweisen. – In Königshütte ist eine lange vorbereitete Feier der deutschen Evangelischen mit der Begründung verboten worden, dass bei der Anmeldung der Veranstaltung ein Formfehler vorgelegen habe.

*

In Königshütte wurde den beiden langjährigen und verdienten deutschen Ärzten, die noch eine Kassenpraxis hatten, diese gekündigt. Zu gleicher Zeit wurden Verträge mit polnischen Ärzten abgeschlossen. In der oberschlesischen Industrie wurden 15 weitere deutsche Angestellte entlassen. Die deutschen Arbeiter der Friedenshütte, gegen deren Entlassung der polnische Betriebsrat seinen Einspruch verweigert hatte und die deshalb klagbar vorgingen, wurden vom Gericht abgewiesen.

*

Auch über die Lage des Deutschtums auf dem Gebiet der Schule lässt sich nur Ungünstiges berichten. Die wohlynische deutsche Kolonie Neudorf hat eine neue Schule erbaut, die sie jedoch nicht in Benützung nehmen darf. Das Haus wurde versiegelt und so sind 100 Kinder ohne Unterricht. Eine andere wohlyniendeutsche Kolonie wartet seit 1936 auf die Erlaubnis, ihren Schulneubau zu benutzen. Die deutschen Kinder der Kolonie müssen in dem ungesunden alten Gebäude der Staatsschule unterrichtet werden. In Neutmischel (Wojewodschaft Posen) hat der Deutsche Schulverein in Bromberg ein neues Gebäude für die deutsche Privatschule errichten lassen. Das Haus steht fertig da, aber mit der Begründung, dass baupolizeiliche Beanstandungen vorliegen, dürfen die 96 deutschen Kinder mit Beginn dieses Schuljahres nicht in den Neubau übersiedeln. Die Umbaupläne, die der Deutsche Schulverein eingereicht hatte, sind unberücksichtigt geblieben. Nunmehr ist die Benützung der neuen Schule endgültig untersagt worden. Da die deutschen Kinder bis dahin in einem von der Stadt gemieteten alten Gebäude unterrichtet wurden, das man dem Schulverein jedoch zum Schluss des vorigen Schuljahres kündigte,

blieben sie zum überwiegenden Teil ohne Unterricht, denn nur 26 Kinder wurden, der Aufforderung gemäss, der polnischen Schule zugeführt. Die Eltern der übrigen Kinder, die somit in den Schulstreik getrieben sind, wurden mit Ordnungsstrafen belegt, gegen die jedoch Einspruch erhoben wurde. Demnächst wird sich das Posener Gericht mit dieser Angelegenheit befassen.

Die Genehmigung zur Fertigstellung des Gebäudes der deutschen privaten Volksschule und des deutschen Gymnasiums in Bromberg ist noch immer nicht erteilt. Auch hier wurden baupolizeiliche Beanstandungen gemacht, jedoch sind, wie in Neutomischl, die Umbaupläne nicht berücksichtigt worden.

In der deutschen Minderheitsschule in Friedenshütte (Oberschlesien) ist der letzte deutsche Lehrer entlassen worden.

Der polnische Ministerpräsident über Nationalitätenpolitik.

Aus den zahlreichen Aussprachen im Haushaltsausschuss wollen wir nur die über das Budget des Innenministers herausgreifen, und zwar soweit sie sich mit der Minderheitenpolitik beschäftigt. Zu dieser Frage sprach der Ministerpräsident Slawoj-Skladkowski, der gleichzeitig das innere Ressort bewaltet. Er ging im besonderen nur auf die jüdische und ukrainische Minderheit ein. Umso bedeutsamer sind die allgemeinen Grundsätze, die der Minister zu dieser Frage geäussert hat:

Das polnische Volk möge sich darüber klar sein, dass von seinem Verhältnis zu den nationalen Minderheiten in bedeutendem Masse das Schicksal Polens abhängt. Darum müssten alle Erscheinungen des Hasses und der Unduldsamkeit für einen schweren Fehler gehalten werden, der sich früher oder später an Polen rächen könne. Es sei des polnischen Volkes unwürdig, sich an den Minderheiten in einer Weise zu rächen, die die Rechtsordnung verletzt oder das Leben der Minderheiten, mit denen es doch zusammenleben müsse, erschwert. Das Schaffen besonderer Rechte für die polnische Mehrheit sei falsch, denn das zeige einen Mangel an Vertrauen in die eigene Kraft. Die Minderheiten ihrerseits müssten Loyalität beweisen. Das sei die Bedingung für ihre Gleichberechtigung.

Die Volksabstimmung in der Schweiz.

Im Februar wurde in der Schweiz eine Volksabstimmung über die Frage angeordnet, ob die rhätoromanische („Ladiner“) Sprache als vierte Amtssprache anerkannt werden solle.

Es lohnt sich, das Ergebnis dieser Volksabstimmung näher zu untersuchen. Nachfolgend sei darum eine Tabelle zur Aufklärung dieser Erscheinung angeführt.

Kantonen	Muttersprache im Jahre 1920					In 1938 abgestimmt mit:	
	Deutsch	Französisch	Italienisch	Rhätoroman.	Sonstige	Ja	Nein
Zürich	512.247	6.806	14.323	1.024	4.202	112.571	8.342
Bern	559.408	106.816	5.958	272	1.940	56.535	7.036
Luzern	172.105	1.356	2.958	149	505	19.526	1.138
Uri	22.403	87	1.382	86	15	3.002	464
Schwyz	58.337	279	912	123	80	4.132	1.402
Obwalden	17.321	46	180	9	11	1.471	134
Nidwalden	13.745	51	134	11	15	1.671	141
Glarus	32.016	76	1.540	95	107	5.642	320
Zug	30.262	246	949	52	60	3.119	176
Fribourg	44.471	96.700	1.369	58	457	14.801	1.152
Solothurn	125.183	2.621	2.514	53	246	16.733	583
Basel-Stadt	132.304	4.292	3.103	165	844	35.151	2.501
Basel-Land	79.497	1.181	1.481	58	173	11.395	659
Schaffhausen . . .	48.258	339	1.611	35	185	10.864	543
Appenzell A.-Rh. .	54.560	132	533	55	74	8.056	805
Appenzell I.-Rh. .	14.543	16	40	9	6	1.739	275
St.-Gallen	287.583	927	5.787	609	637	47.138	4.396
Graubünden	61.379	608	17.674	39.127	1.066	21.568	1.692
Aargau	235.801	1.589	2.930	137	319	51.568	6.940
Thurgau	131.815	537	3.187	155	239	24.887	2.121
Tessin	8.461	1 034	142.044	163	554	11.725	677
Vaadt	32.049	269.686	9.524	202	6.117	72.071	8.422
Vallis	40.105	84.340	3.479	30	292	13.690	1.848
Neuenburg	16.064	111.119	3.393	70	623	8.602	438
Genf	20.705	133.436	11.539	193	5.127	11.437	117
Zusammen	2,750:622	824.320	238.544	42.940	23.894	569.134	52.322

Daraus ergibt sich, dass die Sprache der Rhätoromanen, deren Seelenzahl im Jahre 1920 42.940 war, folglich gegen-

wärtig nicht höher, als mit fünfzigtausend beziffert werden kann, zur Amtssprache erhoben wurde durch mehr als 500.000 Abstimmungen deutscher, französischer und italienischer Stimmen.

Diese nachgerade unfassbare Tatsache erscheint uns erklärlicher durch den Artikel der „Neue Züricher Zeitung“ über die Volksabstimmung, worin der Verfasser u. a. folgendes ausagt: „Die Schweiz will ihre eigenartige Struktur beibehalten und hängt getreulich daran. Darum bekennen sich die Genfer, seien sie romanischer Rasse oder Deutsche, Protestanten oder Katholiken, Bürger oder Sozialisten, trotz ihrer Gesinnungsunterschiede untereinander, immer wieder zur Schaffung und Stärkung der Einigkeit der Völker. In der Schweiz ist wie nirgends auf der Welt die Nation nicht auf der Gleichartigkeit der Untertanen, sondern auf deren Vielfältigkeit aufgebaut. Die sprachliche, politische oder Rassen-Gleichschaltung der schweizer Völker würde diesen Staat vernichten.“

Die Rhätoromanen in Graubünden haben ihrer unsicheren Stellung jedenfalls ein Ende gemacht und ihre Anerkennung als eigene Nation durch die Schweiz erreicht. Das bedeutet die Fortdauer des bisherigen Zustandes, dass im Kanton Graubünden rhätische Schulen bestanden und das Rhätische neben dem Deutschen Amtssprache war, das bedeutet aber auch, dass die Rhäter mit allen Behörden in ihrer Muttersprache verkehren können.

Das mag für die Schweiz eine technische Erschwerung bedeuten, aber sie ist ein geringer Preis für den hohen Gewinn einer weitgehenden Sicherung gegen Süden. Denn für das nunmehr völlig gleichberechtigte Volk besitzt natürlich Italien gar keine Anziehungskraft mehr, im Gegenteil. Ein Vordrängen des italienischen Einflusses würde gerade die Stellung der Rhäter beeinträchtigen, italienische Eroberung ihr Volkstum vernichten und aufsaugen. Die Schweiz, die genau weiss, wie bedrohlich ihr südlicher Nachbar ist – deshalb ihre vorsichtige Politik ihm gegenüber – weiss den italienischen Kanton Tessin in nationaler und geopolitischer Gefahrenlage; den Kanton Graubünden hat sie jetzt nicht nur in seinen deutschen, sondern auch seinen rhätischen Teilen zumindest soweit gesichert, dass die Bevölkerung von sich aus allen Lockungen Widerstand leisten wird.

Die Angelegenheit der zweisprachigen Firmentafeln.

In der ersten Hälfte des Monats Januar liess man in Klausenburg ein Rundschreiben in der Form einer Obligation von Haus zu Haus, von einem Geschäft zum andern mit nachstehendem Inhalt umgehen und unterfertigen :

„Unterfertiger verpflichtet sich, von erstem Februar an ausschliesslich in der Staatssprache verfasste Firmen- und Reklamtafeln zu besitzen.“

Kaufleute und Gewerbetreibende, Ärzte, Advokaten und sonstigen Berufen angehörende Personen erhielten diesen Aufruf der Reihe nach und der Einhändiger empfahl ihrer Aufmerksamkeit, dass falls sie ihrer Verpflichtung nicht nachkommen, sie bestraft werden.

Der Bogen worauf die Unterschriften sich sammelten, wies weder Siegel, noch amtliche Unterschrift auf. Die Blätter „România Nouă“, „Universul“ und „Curentul“ gaben an, bei einer unlängst abgehaltenen Munizipalsitzung der Stadt Cluj sei die völlige Romanisierung der bisher zweisprachigen Firmen- und Reklamtafeln beschlossen worden. Diesbezüglich gab man aber seitens der Stadtverwaltung keinerlei Aufklärung. Gerüchte gingen um, ein patriotischer Verein habe bei den Behörden um Abschaffung der auf den Firmentafeln vorkommenden ungarischen Worte angesucht. Da die ungarischen Stadtbewohner sich berechtigterweise interessierten, auf wessen Anregung diese Aktion eingeleitet wurde und da die Überbringer des Rundschreibens zumeist Polizisten waren, suchte ein Mitarbeiter der „Keleti Újság“ den Polizeiquestor Dr. Iosif Horvat auf, der folgende Aussage tat :

„Es wundert mich sehr, dass zu Minderheiten gehörende Journalisten mich in dieser Angelegenheit befragen. Verwunderlich ist auch die Tatsache, dass in der Hauptstadt Siebenbürgens noch immer ungarisch verfasste Firmentafeln vorhanden sind. Wir gaben bis ersten Februar Aufschub : wenn bis zu

diesem Zeitpunkt die ungarischen Aufschriften nicht verschwinden, die Eigentümer derselben die Folgen tragen müssen”.

Auf die Frage, ob die rumänischen Blätter wohlunterrichtet seien, laut welchen der in Frage stehende Beschluss vom Stadtrat ausgehe, antwortete der Polizeiquestor folgendermassen :

„Dies weiss ich nicht und kann keine weitere Aufklärung geben. Ich staune aber, dass unter den heutigen Verhältnissen und Umständen darüber noch Worte verloren werden. Man möge auch nicht vergessen, dass Cluj in Belagerungszustand ist. Übrigens ist meines Wissens diese allgemein gültige Verordnung in anderen Städten bereits durchgeführt worden”.

In sämtlichen Mittelschulen dürfen nur Rumänen die Nationalgegenstände unterrichten.

Unterrichtsminister Petrovici erliess bezüglich des Unterrichts der rumänischen Sprache und der Nationalgeschichte in den Mittelschulen eine Bestimmung, deren Text die Bucureştier Blätter veröffentlichen. Dieser lautet :

„In Anbetracht dessen, dass in einigen staatlichen und Privatmittelschulen die rumänische Sprache und die Nationalgeschichte von Minderheiten angehörenden Professoren gelehrt werden,

in Anbetracht dessen, dass dadurch in ebendiesen Schulen die Zielsetzungen des analitischen Lehrplanes nur mangelhaft erreicht werden, zum Nachteil der Schüler und der rumänischen Nationalinteressen, wird folgendes beschlossen :

Ein Komitee wird gestaltet mit folgenden Mitgliedern : I. Bratu, Direktor des Mittelschulunterrichtes, A. Caliani, Direktor des Privatunterrichtes, O. Demetrescu, Delegierter des Rechtsfaches, Professor Nisipianu, Delegierter des Verbandes der Mittelschulprofessoren. Betraut ist das Komitee Wege zu studieren und ausfindig zu machen, damit nur rumänische Professoren

die rumänische Sprache und die Nationalgeschichte im staatlichen und privaten Mittelschulunterricht lehren mögen, denjenigen Minderheitsprofessoren aber, die bisher diese Lehrgegenstände vortrugen, solle ein anderer Arbeitskreis angewiesen werden. Das Komitee wird unter dem Vorsitz des Staatssekretärs I. G. Savin, in seiner Abwesenheit mit dem Vorsitz des Chefsekretärs Ilie Purcariu wirken.“

BÜCHER UND ZEITSCHRIFTEN.

Dr. Ernst Flachbart: System des Internationalen Minderheitenrechtes.

Das internationale Recht sowohl wie die Literatur bezüglich der Nationalminderheiten wurde um einen neuen Wert bereichert.

Dr. Ernst Flachbart, der sich im Kampf der ungarischen Minderheit in der Tschechoslowakei ein Jahrzehnt hindurch mit voller Hingabe beteiligte, dann aber gezwungen war, dieses Land zu verlassen, widmete sich nun dem eingehenden Studium der Minderheitenrechte und veröffentlichte das Ergebnis dieser Arbeit unter oben angeführtem Titel im Verlag R. Gergely in Budapest.

Der Autor verfasste sein System in deutscher Sprache, welchen Umstand wir beifällig begrüßen, hatte doch Arthur von Balogh ebenso sein Werk: „A kisebbségek nemzetközi védelme“ deutsch unter dem Titel: „Der internationale Schutz der Minderheiten“, respektive französisch: „La protection internationale des minorités“ veröffentlicht, damit auch ausländische Fachkreise mit der Materie bekannt würden.

Das Werk Flachbart's ist in zwei Teile geteilt. Der erste bearbeitet die Geschichte des internationalen Minderheitenrechtes, im zweiten ist der positive Stoff des Minderheitenrechtes klargelegt.

Im Vorwort des Buches spricht Graf Stefan Bethlen, diese hervorragende Persönlichkeit der ungarischen Öffentlichkeit zum Leser und bemerkt: obwohl die Minderheitenliteratur schon so

fruchtbar ist, dass deren Bände eine Bibliothek anfüllen könnten, finden wir dennoch in keinem Werk die juridische Seite der Minderheitenfrage in so zusammenfassender Weise und in jeder Hinsicht wissenschaftlich organisiert behandelt, wie in dieser Arbeit Flachbart's

In den einleitenden Worten des Verfassers zählt er alle jene Studien auf, die er als Grundlage seiner Arbeit benützte. Darin bekommen wir nahezu die Bibliografie alles dessen, was sich auf das Fach der Minderheitenfrage bezieht und denen, die sich dafür interessieren, Aufschluss geben kann.

Im geschichtlichen Teil finden wir vor Allem Belehrung, wie in der Zeit vor den Pariser Friedensverträgen und seit der Reformation den protestantischen, respektive katholischen Völkern in den Staaten Mittel- und Westeuropas, wie den christlichen, später mohammedanischen Minderheiten am Balkan, Rechte gesichert wurden, welcher internationaler Vertrag mit Rumänien bezüglich der Juden zustandekam und schliesslich welche Verträge es waren, die nicht mehr zum Schutze der Religion, sondern der Nationalität geschlossen wurden.

Diese Verträge behandeln eingehend die Seiten 1–29 des Werkes. Danach finden wir alle Entwürfe, die zum Schutze der Minderheiten während des Weltkrieges entstanden. (S. 30–34).

Noch eingehender erläutert Flachbart darauffolgend das Los der Minderheitenfrage bei den Friedenskonferenzen und den diesbezüglichen Notenwechsel mit den besiegten Staaten. (S. 34–65).

Die Bekanntgabe der Verfügungen der zustandekommenen Minderheitenverträge enthält der zweite Teil des Werkes als positiv materielles Recht der Minderheiten (S. 66–88), hierauf folgt der wertvollste Abschnitt zur Erläuterung des juridischen Aufbaues der Minderheitenverträge. (S. 88–105). Dieser Teil des Werkes lässt die ausserordentliche Belesenheit und scharfe Unterscheidungsgabe des Verfassers glänzend hervortreten, die nicht scheut, die Auffassung anerkannter Internationalrecht – Kapazitäten (Bruns u. A.) zu bekämpfen, ja selbst solche – im Schutze der Minderheitenrechte gebräuchliche – Thesen zu verwerfen, welche zum Beispiel Curtius als deutscher

Aussenminister an der XI. Vollversammlung des Völkerbundes feststellte.

Des weiteren führt Flachbart im nachfolgenden Teil viele ganz neuartig anmutende Daten an, während er den Zweck der Minderheitenverträge behandelt (S. 105–122), selbstverständlich verneint auch er jenen Zweck, der – wie Mello Franco und Politis vor dem Völkerbund aussagten – die stille und friedliche Assimilation bestreben, aufs allerbestimmteste.

Was der Verfasser im weiteren Abschnitt über den Begriff Minderheit ausführt, wirkt geradezu als eine Studie für sich (S. 122–140), worin er sich auf Herder und Fichte, ebenso wie Franz Deák, Seipel, Alfred Rosenberg und Hitler beruft.

Der zweite Abschnitt im zweiten Teil (S. 140–211) gibt das materielle Recht der Minderheiten bekannt. Hier ist das System der materiellen Rechte und die einzelnen Rechte beschrieben. Gruppirt sind diese in unmittelbare und mittelbare Rechte, ferner behandelt der Verfasser die speziellen Minderheitenrechte, die er in *a)* individuelle, *b)* kollektive und *c)* autonome Rechte sondert.

Unglaublich mühsame Arbeit verrichtete der Autor, indem er mit Verarbeitung sämtlicher Rechtsquellen die Minderheitenrechte aufteilt in: 1. die Religionsminderheiten als solche, oder in deren Mitte kleinere Gemeinschaften betreffende Autonomie beanspruchende Rechte, 2. die Rechte der kleineren Gemeinschaften der nationalen Minderheiten bezüglich Autonomie, 3. die Rechte der territoriale Autonomie Geniessenden.